

Con người là gì?

● ANH-ĐỘ

(theo tài-liệu T. t. học)

CÁI đầu đề trên đây là một câu hỏi của anh bạn tôi đưa ra trong một buổi gặp gỡ ngày cuối năm.

Một anh bạn trẻ trả lời:

— Con người là anh, là tôi. Chúng ta, hàng ngày, ăn uống, hành động, sung sướng buồn rầu, ham thích, suy nghĩ, làm những công việc như vậy là công việc của con người là anh là tôi chứ còn là ai?

Anh bạn tôi cười:

— Anh nói vậy cũng có phần đúng nhưng chưa hẳn đã đúng được với ý nghĩa chúng ta cần phải hiểu cho rõ ràng. Đó là xác thịt chúng ta ăn, ý của chúng ta muốn, thích ưa v. cái trí của chúng ta suy nghĩ. Xác thân, ý và trí của chúng ta chỉ là ba thể chất để chúng ta dùng khi chúng ta là con người, ba thể chất đó cũng như ba cái áo chúng ta mặc vậy.

Anh bạn trẻ hỏi lại:

— Anh nói vậy thì con người là gì?

— Theo các nhà thông-thiên - học, con người là "chân thân" của đức Thượng. Để hay nói một cách dễ hiểu con người là một linh hồn có xác thân, có cái ý và cái trí là ba thể chất mà con người dùng hàng ngày.

Người ta thường nói: "Tôi có linh hồn" mới là đúng.

Theo ông Bạch-Liên, tác giả cuốn "Xác thân", một tài liệu về thông-thiên-học, trừ xác thân ra, còn ý và cái trí, mất thường của chúng ta không trông thấy được. Sự kiện này không phải là một sự lạ. Chúng ta đâu có nhìn thấy không khí, thấy gió và thấy điện? Những thứ này đâu có phải vì chúng ta không thấy mà bảo chúng không có.

Xác thân chúng ta, trời sanh ra có cặp mắt để nhìn. Cái vĩa và cái trí, mỗi thể đều có một cơ quan riêng để nhìn, coi như con mắt của xác thân. Quan đó người ta gọi là gọi là "Thần-Nhân" (Vision astrale)

và "Thiên-Nhân" (Vision mentale).

Người nào chưa dùng được "Thần-nhân", thì chưa thấy được cái chưa dùng được "Thiên nhân" thì chưa thấy được cái trí.

Muốn có được Thiên-nhân và Thần-nhân, con người phải tu tâm để luyện tập. Đây là một vấn đề sâu rộng, chúng tôi sẽ xin trình bày sau khi sưu-khảo được những tài liệu xác đáng về giáo lý của thông-thiên học để quý bạn thưởng lãm và suy nghiệm.

Trong phạm vi bài này, người viết xin trình bày với quý bạn những nhận xét về xác thân con người.

Đành rằng với sự tiến bộ vượt mức của khoa học hiện nay, các nhà bác học, các bác sỹ chuyên khoa đã biết quá nhiều trong mình con người nhờ có khoa giải phẫu mà các nhà chuyên khoa ấy đã học trên xác chết con người. Những kết quả, những kinh nghiệm ấy đã giúp các nhà chuyên khoa đó cứu sống được mạng người ta.

Chúng ta cũng biết được xác thân của con người có thể ví như một cái lò tạo hóa dưới phàm trần này, nó cũng chứa đựng biết bao sự bí mật mà con người chưa khám phá ra hết, mặc dầu con người đã đặt chân lên cung Quảng.

Thật vậy sự biến đổi các thức ăn hàng ngày của chúng ta ra máu huyết, những tia sữa trắng thơm nồng của bà mẹ cho đứa con bú đã đổi ra thành giòng máu đỏ chạy khắp cơ thể con người. Các thức ăn đã được chọn lọc lựa ra thứ tốt để nuôi sống xác thịt, những thứ xấu được bài tiết ra ngoài: đó là cái tuyệt

vời của Con Tạo đã sắp xếp cho mỗi một cơ thể trong con người. Những cơ thể này, chịu sự điều khiển của ông Thọ Trời, đã hoạt động ra sao, con người chưa chắc đã giải thích cho thỏa đáng vì, như ông Bạch-Liên đã nói trong tác phẩm "Xác thân", của ông, người ta chỉ học trên xác chết, chứ không phải học trên những xác thân còn đang sống.

Ông Charles Richet, một giáo sư Y Khoa Đại Học Đường Ba Lê, chủ nhiệm Niên giám của khoa Tâm linh học (Annales des Sciences psychiques) đã viết trong số tháng Giêng năm 1905 đại ý như sau:

— Đến năm 2 000 hay hơn nữa, năm 3 000 những luận cứ khoa học sẽ hoàn toàn khác biệt với những luận cứ của chúng ta hiện nay. Khi ấy, chúng ta sẽ không có can đảm để tự nhủ rằng những lý luận hiện nay mà chúng ta coi là chắc chắn, sẽ còn đứng vững nữa. Nền móng khoa học mà chúng ta đã tốn bao công phu để xây dựng lên sẽ bị hoàn toàn sụp đổ. Đó là một sự chắc chắn chứ không phải là một sự hồ nghi nữa!

Lời nói của Giáo sư Y khoa Richet cách đây bảy chục năm đã là một sự thật và chứng tỏ rõ ràng sự tiến bộ vượt mức của con người trên lãnh vực khoa học.

Học các cơ-quan trên thân-hình người sống

Các nhà thông thiên học Tây - Phương cũng như Đông-Phương đều xác nhận là từ hàng ngàn năm về trước, các vị đạo-sĩ bên Thiên Trúc, bên Ấn-Độ (Fakir) đã từng học rành sẽ các cơ quan trên thân hình con người khi còn sống như là bây giờ các bác sỹ chuyên khoa học bằng cách mổ xẻ xác các người chết.

Những vị đạo-sĩ ấy đã đạt tới mức kiểm soát nổi các cơ-quan một cách hoàn hảo. Như trái tim con người là một cơ quan trọng - yếu hơn hết mà các vị ấy muốn cho đập nhanh, đập chậm tùy ý họ, có khi cho ngưng hẳn lại. Tùy theo công phu luyện tập, các vị ấy có thể tình nguyện để cho người ta chôn sống từ ba, bốn tháng tới vài năm. Chừng khi đi lên, sau một lúc, người ta kêu hồn về, nhập vào xác, các vị ấy tỉnh dậy như thường. Đây là những chuyện thật được xác nhận một trăm phần trăm bởi các nhà khoa học Âu, Mỹ đã từng được chứng kiến chứ không phải những chuyện "thần tiên" đặt ra để mua vui!

Những phép "đề khí", "điềm huyết", "phi hành" mà người xưa biết dùng đều là sự thật, nhờ sự học hỏi rành rẽ về các cơ quan trong xác thân con người.

Sau đây, người viết xin trình bày

những chuyện lạ đã từng được đăng tải trên các báo chí Âu Mỹ để cống hiến quý bạn, chứng minh cho những điều nêu ở trên.

Người ngồi xếp bằng trong không khí

Trong cuốn "Le spiritisme dans le monde" (Khoa thần-linh học trên hoàn cầu) (do nhà xuất bản Flammarion phát hành) tác-giả là ông Louis Jaccolliot có thuật một chuyện như sau: (trang 287)

"Một đạo-sĩ, ngồi xếp bằng tròn, tay đặt cầm cây gậy, lần lần bay lên khỏi mặt đất chừng 6 tấc (60 phân) trong suốt 20 phút đồng hồ, không khác nào cái tượng Phật của mấy nhà du-lịch ở Viễn-Đông mang về. Đó là lần thứ nhất. Còn lần thứ nhì, đạo sĩ ấy bay lên khỏi mặt đất chừng 2 tấc rưỡi, 3 tấc trong 5 phút đồng hồ.

" Trong khi từ biệt ra đi, ông Louis Jaccolliot hỏi đạo sĩ có thể bay cao lên nữa được không?

" Với giọng tự kiêu đạo sĩ trả lời là có thể bay lên tới mây xanh cũng được."

Chôn dưới đất 2 ngàn năm mà không chết

Trong cuốn "Les mystères de l'être" (Những sự mầu nhiệm của con người) trên trang 289 tác giả, bác sĩ Ely Star, có thuật một chuyện như sau thật là kỳ kỳ hết sức, ngoài sự tưởng tượng của chúng ta:

" Vào năm 1898, ở một tỉnh nhỏ Ấn Độ, có một con đường tuy rộng nhưng lại ngắn quá vì bị một ngôi chùa nhỏ nằm chặn ngang. Chánh Phủ Anh quyết định nối dài con đường đó ra, và muốn cho công việc hoàn toàn, phải phá ngôi chùa đó, rồi cất lại ở một bên đường.

Sau khi cho ông sai già, thủ từ ngôi chùa đó, biết quyết định của chính phủ, mấy viên kỹ sư sai dân phu tới hành phận sự.

Lúc đầu tới nền, người ta gặp một cái tháp nhỏ ở dưới đất, ngay chính giữa chùa. Có một cái cửa vô thanh nhưng đã bị lấp kín tự hồi nào.

Viện kỹ sư coi công việc này thấy vậy

liền cho lệnh nhân công phá một phía vách tường. Khi phá xong, đích thân ông ta dùng đèn «pile» vào bên trong tháp để coi, thì thấy chính giữa có một quan tài đựng một xác người giống như thầy người Ai Cập chết rồi được ướp lại (mumie).

Viên kỹ sư liền cho mời ông sai già, thủ từ lại coi. Ông sai già xem xét kỹ lưỡng một hồi rồi nói :

— Ông lầm rồi, đây không phải là một xác chết ướp lại đâu. Ông hãy coi con mắt, lỗ tai, lỗ mũi đều bịt sáp, miệng còn có miếng vải băng che đi. Tôi chắc chắn là người này đã chịu để cho người ta thử đây. Đối với người Âu-Châu các ông, đây là một sự lạ lùng, còn đối với chúng tôi, sự việc này được coi như một giấc ngủ thường. Người này chưa chết đâu.

Viên kỹ-sư sững sờ :

— Ông già ngộ với tôi sao ?

Ông sai già vẫn kính cẩn :

— Tôi đâu dám. Tôi quả quyết với ông người này chưa có chết đâu và nếu có chết chỉ là do ý muốn của người đó mà thôi. Xác của người này bên trong cũng như bên ngoài đều được rửa sạch hết các sự nhơ bẩn rồi. Người ta đã nhét sáp vào lỗ tai, lỗ mũi và con mắt để các sâu bọ không chui vào được, và trước khi bịt miệng, người ta đã uốn lưỡi lên ở gà rồi. Nếu quả người này mà chết thì khi ông phá hòm ra thì ông chỉ thấy một bộ xương trắng mà thôi.

Trước câu trả lời hợp lý của vị sai già viên kỹ sư lấy làm bối rối hơn, bèn hỏi lại :

— Ông cho là phép cúng kiến của mấy ông có thể làm cho người này sống lại được chăng ?

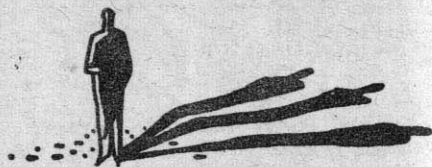

Vị sai già quả quyết :

— Vâng, tôi chắc chắn như vậy. Nếu ông bằng lòng, tôi sẽ thưa với các đáng bề trên của tôi xem các Người định đoạt ra sao, tôi sẽ cho ông hay.

Vài ngày sau, các vị Hòa Thượng trong Chùa lớn ở gần đó, tề tựu lại làm một cái lễ long trọng để phá cỗ quan tài mang cái xác đó ra ngoài. Quần áo của người này đã tan ra tro bụi. Người ta dùng một thứ dầu riêng gỡ

sáp ở lỗ mũi, tai và con mắt ra, đồng thời gỡ cả miếng vải băng bịt miệng nữa. Xong rồi, người ta mang ngâm xác ấy vào trong một cái bồn nước thơm và ấm.

Ông Sai Cà (Grand Lama) đứng đọc lớn những câu thần chú để trục hồn người đó về nhập xác.

Suốt 12 tiếng đồng hồ như vậy, người đó đã bắt đầu sống lại. Cái gương để trước miệng người đó đã thấy hơi bay ra. Ông Sai Cà vẫn cố tâm đọc kinh thêm nữa.

Người đỡ tay lên trên ngực và trán người đó. Trong giây phút sau, người đó mở mắt ra, nhìn mọi người đứng quanh đây, lấy làm lạ, ý như muốn hỏi có việc gì đã xảy ra. Viên kỹ sư thấy vậy tỏ vẻ sợ hãi và ngạc nhiên tốt độ.

Ngày hôm sau, người đó đã ngồi dậy được và tám ngày sau, người đó đã đi đứng được như mọi người.

Nhờ tìm ra được cuộn giấy làm bằng vỏ cây (papyrus) để trong áo quan, người ta truy ra được những chữ viết trong đó và biết được đương sự xuất hồn đã trên hai ngàn năm, nhằm vào đời Hoàng-Đế A-Lich-Son (phiên âm tên vua Alexandre le Grand, xứ Macédoine, sanh năm 356 mất năm 323 trước Tây lịch) có lẽ lúc đó, xứ sở của đương sự bị loạn lạc, người ta lo chạy giặc nên quên mất đương sự để trong chùa đó.

Sau khi đương sự sống lại, y đi theo các vị đại sư vào ở trong chùa lớn gần đó. Trong hai năm trời, đương sự phục hồi các năng lực và học tiếng bốn xứ rất trôi chảy.

Đương sự thuật lại câu chuyện của đời y giống như lời lẽ đã viết trong tập giấy lá cu rích từ ngàn đời để trong áo quan.

Một ngày kia, đương sự trình với vị Sai Cà rằng y ở đây buồn quá, xin để cho y đi sống nơi khác. Vị Sai Cà bằng lòng vì biết có giữ cũng không được nào.

Đúng ngày hẹn ra đi của đương sự, các sư sai tụ họp lại để tiễn chân. Đương sự nhẩy lên nóc chùa nhẹ nhàng như một tàu lá mình chèo một tấm da chiến trắng nổi, cột một sợi dây lưng kết bằng lông lạc đà dài tới mấy sải.

Sau khi bãi biệt vị Sai Cà và các vị sư, đương sự chấp tay niệm thần chú, quăng sợi giây lên trên không. Tầm dây lên cao, lên cao dần rồi cuối cùng rút theo đương sự lên vào trong đám mây xanh. Trong lúc ấy, đương sự ra dấu giả biệt lần cuối cùng rồi chỉ trong giây phút, biến mất dạng.

Đi về đâu ?

Với cái xác phàm nặng trĩu xương thịt, đương sự không thể sống ở cõi nào khác cõi hồng trần này. Có lẽ đương sự từ bỏ nơi này để đi xem phong cảnh nơi nào hấp ý thì ở.

Điều mà mọi người đã biết là muốn qua ở cõi Trung Giới hoặc Thượng Giới, thì phải bỏ xác phàm mà đi bằng cái vía hay bằng cái trí. Và trước sự kiện này, chúng ta phải xác nhận đương sự là một đạo sĩ pháp thuật cao nên mới giữ được xác thân trên hai ngàn năm cường không tiêu rã.

Những người tu luyện còn non mà chịu sự thí nghiệm này thì chỉ thử trong vòng 3 hoặc 6 tháng là cùng và đến kỳ hẹn là phải đào lên ngay không được trễ trễ vì nếu quá một ngày cũng đủ phải chết nói chỉ đến 2 ngàn năm!

Tại sao những tờ giấy lá để trong áo quan cả ngàn năm mà không bị mục ? Đó là nhờ được nhúng vào một thứ thuốc nước riêng. Những đồ gì nhúng vào nước thuốc đó rồi thì cả muôn ngàn năm cũng không mục nát được nữa.

Cách làm thuốc đó, duy chỉ có những người tu đạo mới hiểu biết được mà thôi. Nhưng điều này cũng chưa lạ bằng những hột ủa mi để trong áo quan đựng thì hải vua Pha-Re-Ông của xứ Ai - Cập (Egypte) từ 5.6 ngàn năm, tới ngày nay còn y nguyên, người ta đem ra gieo dưới đất, cũng còn mọc và trở bông sanh trái, đó mới là một sự huyền bí của nền khoa học ngàn xưa để lại cho người sau.

Đi chân không trên đồng lửa

Hồi 1938, tại Luân-Đôn, kinh đô nước Anh, mấy nhà thông thái cùng các vị bác - sĩ tổ chức một cuộc đi chân không trên đồng lửa đang cháy đó rợc.

Người đi trên lửa là một đạo sĩ (Yogi) quê ở Cách-sơ-mia (Kaschemir) tên là Kudabux (xin đọc : Cu-da-bút). Người ta cho đào một cái hầm bỏ đầy than và củi rồi đốt lên tới chừng lửa cháy than đỏ hực lên thì đạo sĩ, chân không, chỉ vắn một tấm vải che mình rồi bước lên trên đồng lửa. đi tới, đi lui, đi qua, đi lại một hồi lâu rồi bước ra với vẻ thái độ bình thản, mình mảy không cháy, bàn chân cũng không bị phỏng.

Thấy sự thí-nghiệm của ông Kudabux, ai cũng phải công nhận là một sự thật chứ không chút nào giả dối. Nhưng giải thích làm sao được sự kiện kỳ lạ này ?

Người thường đi đạp nhằm phải lửa thì bỏng cẳng, còn đạo sĩ đi thì chẳng việc chi.

Có vị bác sĩ nói :

— Có lẽ đạo sĩ biết cách đi cho nhíp nhàng nên không bị phỏng.

Một ông khác :

— Tại bàn chân đạo sĩ khô.

Có vị lại nói :

— Không chừng nhờ hơi nước ở chính giữa than và da của đạo sĩ.

Thấy mọi người bàn tán như vậy, ông Kudabux bèn xin với ban Trị sự thí nghiệm một lần nữa. Lần này ông ta không đi đi lại lại nữa mà đứng yên mặt chỗ trên đồng than đỏ. Tấm ni của đạo sĩ trải ra trên than đỏ cũng không cháy.

Khoa học giải thích ra sao ?

Tấm ni của đạo sĩ Kudabux là tấm ni thường dùng chứ không có chất hóa học. Trước khi bước lên đồng than hai chân của ông Kudabux đã được các bác sĩ xem xét kỹ lưỡng coi có thoa chất gì không ?

Các vị bác sĩ, các nhà thông thái, khoa học đầy mình đâu có để ai che mắt nổi một mưu cơ gì trong lãnh vực của các vị ấy, thế mà các vị đó cũng phải xác nhận đó là một sự thật chứ không phải bịp bợm gì cả.

Kỳ sau : vài sự bí mật trong con người (Theo tài liệu Thông Thiên Học)